

BUITEN

23^E JAARGANG N^O. 6

ZATERDAG 9 FEBRUARI 1929

Foto C. Steenbergh

EEN BETOOVERDE WERELD. DE REGULIERSGRACHT TE AMSTERDAM

Redactrice: RO VAN OVEN

INHOUD:

EEN BETOOVERDE WERELD. DE REGULIERSGRACHT TE AMSTERDAM (ILLUSTRATIE)	BLZ. 61, 63
GALATEA EN HANS BRIL, DOOR JAN WALCH (6)	BLZ. 62
EEN INDISCH-EUROPEESCHE WONING (GEÏLL.), DOOR G. C. ADOLFS	BLZ. 64—65
HARTSTOCHT. (GEAUTORISEERDE VERTALING), DOOR HELLMUTH UNGER	BLZ. 65
IN 'T MOEFAS (GEÏLL.), DOOR J. RUTING	BLZ. 66—67
HATFIELD (GEÏLL.), DOOR TINE COOL (SLOT)	BLZ. 68—69
DE HOOGTE VAN DEN VOGELTREK, DOOR W.	BLZ. 69
„LES PORTRAITS D'ANTINOUE" IN HET MUSEUM GUIMET TE PARIJS (PLACE D'YENA 6) (GEÏLL.), DOOR MIEK JANSSEN	BLZ. 70—71
IN HET RIJK DER STILTE. IN HET DIEPST DER STILTE DOOR CHARLES G. D. ROBERTS (2)	BLZ. 71
SCHAAP MET LAMMEREN. FOTO DOOR MR. J. C. HUYSER IN DEN FOTOWEDSTRIJD DOOR „BUI- TEN" UITGESCHREVEN, MET EEN PREMIE BEKROOND	BLZ. 72

BERICHTEN VAN REDACTIE EN UITGEVERS.

De uitgevers verzoeken beleefdelyk dit blad te noemen als men naar aanleiding van eene advertentie, een aanvraag of een bestelling aan een adverteerder doet.

Men gelieve alles wat de Redactie of de Administratie van dit weekblad betreft te adresseeren aan de Uitgevers Scheltema & Holkema's Boekhandel, Rokin 74—76, Amsterdam, met de toevoeging: „Voor de Redactie" of „Voor de Administratie van het Weekblad Buiten". Duidelijke naam en adresvermelding wordt verzocht, ook achter op de foto's.

Nieuw verschenen nummers 25 cts., oudere 50 cts.

GALATEA EN HANS BRIL

6) DOOR JAN WALCH

IK zei dan, dat ik niet wist, waar ik heen moest. Toen vroeg hij mijn naam. Die scheen hem nog al te bevallen, want hij sprak hem na, zooveel mogelijk mijn stem nabootsend; of hij 'n muziekstuk speelde! En toen moesten we allebei lachen.

Hij scheen nog al belang in mij te stellen, want telkens als hij dacht, dat ik het niet zag, keek hij naar mij". — Galatea zei het niet zonder eenig zelfbehagen. — „Zóó veel aandacht had hij voor mijn uiterlijk, en voor mijn naam, dat hij pas na een poosje, toen hij nog boven het gesnor van de auto-peesen een paar keer „Galatea, Galatea" — ze deed het met een zonderling Amerikaansch accent na — gezongen had, eraan dacht nog verder naar me te informeren. Hij vroeg dan, hoe ik nog meer heette; wat ik nu heel natuurlijk vind, maar wat me toen alleridiotst voorkwam. Ik zei natuurlijk, dat ik geen verderen naam had; en hij zei: „Well well"; en glimlachte z'n ietwat bēten glimlach, en luisterde meer naar mijn stem, dan naar mijn woorden. Zoo reden we nog een eindje voort, tot we een stad naderden. Hij zei: „We komen in Corinthe. Daar zullen we wat kleeven voor u koopen, Miss Galatea. Trek eerst maar deze jas aan". Hij hielp me in een autojas, die verschrikkelijk warm en zwaar was, en die hij daarom zelf zeker uitgetrokken had. Ik wou me verweren; want 't was niet alleen afschuwelijk en onbehaaglijk, maar ik dacht ook, dat ik er onmogelijk mee uitzag. Maar Mr. Stolloway hield me een spiegelkje uit zijn reistasch voor, en enfin, toen vond ik het gezicht van mijn hoofd tusschen al dat bont nogal aardig"

„Het is bijzonder aardig", knikte Hans, die weer vóór

zich zag, hoe Galatea in haar autodracht de hall van het hōtel was binnengestapt. Maar hij zei het heelemaal niet op den toon, waarop men een complimentje zegt; eer als het pijnlijk-rechtvaardig oordeel van een ietwat verzuurden kunstcriticus.

„Zoo kwamen we dan Corinthe binnenrijden", vervolgde Galatea. De chauffeur wist blijkbaar den weg; — achteraf verwondert me dat niet; het is een eierzuchtige leeraar in aardrijkskunde, die hooger-op wou, en dien Mr. Stolloway de professorensalaris tot zijn chauffeur heeft bevorderd; omdat hij iemand wou hebben, die goed kon kaart-lezen. 's Avonds moet hij, als we op reis zijn, altijd de wegen en de plattegronden van de steden van-te-voren bestudeeren; dat moet zonder haperen gebeuren, en zoo gebeurt het ook. We reden naar het voornaamste hōtel; en toen zei Mr. Stolloway nog: „Nu moet ik 'n beetje comēdie-spelen om uw bloote beenen plauzibel te maken". Ik herinner me nog, hoe mal ik dat vond; en hoe ik erom moest schateren. Verbeeld-je! bloote beenen, die plauzibel gemaakt moeten worden! Wat bloot is, — dat is altijd plauzibel Zoo dacht ik toen, Maar enfin, hij zei: „A moment, please"; en ging naar binnen; ik zag hem in de hall gewichtig met den chef confereeren; en hoorde: danseres; altijd blootvoets, sandalen verloren; looper En jawel, er werd een prachtige looper buitengelegd; een chasseur en een liftjongetje keken, onder toezicht van den chef, vreeselijk zorgvuldig, of er geen scherpe dingetjes op lagen, wat natuurlijk heelemaal overbodig was, maar heel onderdanig — Ja, dat begrijp jij nu nog niet, Hans, hoe de menschen hun onderdanigheid betoonen door overbodige dingen te doen; maar 't is zoo En toen opende de aardrijkskundeleeraar het portier"

„De chauffeur meen je", viel Hans verbeterend in.

„Hans, je hebt géén gevoel voor humor; maar je hebt gelijk; de chauffeur deed het portier open, en bleef eerbiedig met zijn pet in zijn hand staan, en Mr. Stolloway reikte mij de toppen van zijn vingers toe — ik begreep toen nog niet waarom —; en ik sprong er uit, en sprong vrolijk over den looper 't huis in. Wat al die menschen met 'n glimlachje aanzagen; zoo'n glimlachje van sympathie, door eerbied getemperd. —

Nu, en Mr. Stolloway bestelde dan kamers voor ons beiden; een appartement voor hem, en 'n appartement voor mij. En hij zei nog: „Ik zal dadelijk maatregelen nemen, dat u kleeven krijgt".

Hij doet alles dadelijk — Ik zag hem praten met een dame van 't hōtel; toen zei hij: „Ik hoop samen met u te mogen dineeren"; en een jongetje wees mij mijn kamers. Waar ik kon gaan nadenken over de onbegrijpelijke wereld waarin ik nu op zoo'n zonderlinge manier was verplaatst.

Nu Hans, ik ben niet gewoon mijn hoofd te breken met dingen die ik toch niet snappen kan. Ik besloot maar eens af te wachten, wat er nu verder met me gebeuren zou. 't Eerste wat er gebeurde, was, dat er een heel gezelschap dames uit winkels kwamen met groote doozen. Ze keken 'n beetje verwonderd, toen ze me daar naakt zagen zitten — want je begrijpt: dien vreeselijken jas had ik gauw afgegooid, en de lappen die die vrouwen me gegeven hadden, en die niet erg frisch waren, ook. Maar ze zeiden of vroegen daar niets over; en nu, mijn ongekleede toestand was een makkelijke aanwijzing voor de volgorde waarin ze me moesten bedienen. Ze bekleedden me dan eerst met één laag; en toen, tot mijn verbazing, met nog een laag. En toen kwamen er nog allerlei andere mooie dingen aan de orde. Ik kreeg er toen ineens plezier in; en toen ik de spiegels in 't oog had gekregen — ik dacht eerst dat het wonderbaar heldere, verticale watervlakken waren! — nu, toen stond ik daar telkens voor; en probeerde van alles: hoedjes, shawls, juweelen Die juweelen vooral vond ik prachtig; ik had nooit zúlke prachtige steenen gezien!

Ik vroeg: „Mag ik daar van nemen, zooveel ik wil?" Toen keken die meisjes elkaar eens aan, en en, de oudste, die van de edelsteenen, zei tot de anderen: „Carte blanche"; en toen, tegen mij, met een allervriendelijkste buiging: „Alles is tot uw beschikking, mevrouw". Veel later, toen ik wist van geld en van betalen, begreep ik, wat dat allemaal betekende.

Maar gelukkig ben ik niet ál te onbescheiden geweest; niet omdat ik daarbij aan Mr. Stolloway's beurs dacht, want ik dacht niet aan een beurs; maar omdat ik die dames, die me zoo vriendelijk van allerlei kwamen brengen, niet van te veel berooven wou. Ze gingen toen met veel buigingen de

deur uit; maar ik merkte het nauwelijks, want ik stond voor den grootsten spiegel maar al mijzelf te bekijken —"

„Vrouwen zijn zoo", zei Hans deftig, maar vergoelijkend.

„Nu is de rest 'n beetje moeilijk te vertellen", ging Galatea voort. „Of eigenlijk niet moeilijk; maar 't is wat langdradig. Dus bekort ik maar. En zeg je maar zonder bijzonderheden — want 't is noodig Hans, dat we over andere dingen gaan praten —: dat ik langzamerhand begreep, hoe Mr. Stolloway dacht, dat ik krankzinnig was. En . . . hij vond mij heel mooi", voegde zij er met neergeslagen oogen bij. „Zoo kwam hij dan tot het besluit, me maar bij zich te houden, in de hoop, dat ik genezen zou. En ik geloóf . . . dat hij, als ik genezen zou zijn, 'n beetje op mijn dankbaarheid en mijn genegenheid rekende. In elk geval: hij heeft me altijd met het grootste respect, en met de grootste bescheidenheid, en ook met de grootste royaliteit behandeld; nu, dat laatste is voor hém de geringste verdienste van de drie. En wat die andere twee betreft, wel, hij wil een „gentleman" worden, een gentleman in Europeeschen stijl; en als je dat worden wil, dan ben je 't al. Zoo reisden we dan rond; in elk hôtél had ik mijn eigen prachtige appartementen, en hij de zijne, en nooit en nergens drong hij me zijn gezelschap op".

„Maar", begon Hans, „als hij dacht, dat je krankzinnig was, deed hij dan niets om je te genezen? Plukte hij geen kruiden? In mijn kruidboeken staat . . ."

„Nee, gelukkig niet. Ik heb later gemerkt, waarom niet. Hij is een Christianscientist; dat zijn menschen, die je genezen met gebed. En hij oefent zich daar zelf ook in. Hij wilde me zelf beter maken; maar je begrijpt, dat dat moeilijk ging. Van tijd tot tijd, als ik eens iets zei wat ik pas geleerd had, dan zag je zijn oogen oplichten; dan dacht hij: ze wordt verstandig; we zijn op den goeden weg. Och ja, Hans, als je wat meer in de menschenmaatschappij bent ingeleefd, dan zal je dat zoo vaak zien: dat ze de heme'sche machten trachten te bezweren om iets van hooger aard menschelijk te maken. De menschen zijn zoo heerlijk dwaas. — Nu, je begrijpt, zoo reizen we dan maar rond. Hij wil, geloof ik, niet naar Amerika terug, voor ik heelemáál genezen ben. Varkens verworsten doen ze ook wel zonder hem. — En ik was van plan maar geduldig mee te gaan . . ."

„Vind je hem aardig?" vroeg Hans Bril.

„Niet erg. Maar ik wou de menschenwereld zien; en ik dacht dat dat met hem 't best mogelijk was. Maar nu, Hans, nu is 't allemaal anders. Nu blijf ik bij jou".

„Oh!" Hans bloosde van blijdschap. En knipperde met zijn oogen van opgewonden ijdelheid. „Maar . . .?" En met een extra-malle verteederling, die hij tot in zijn oogen opwerkte, zag hij vragend uit zijn kleinheid tot Galatea op.

Die bedwong den kriebel van een opkomenden lach, welke, tot een gelijkmatigen glimlach gekanaliseerd, over haar gezicht wegvloede. En pakte, om 't heelemáál goed te maken, zijn rechterhand, zag met een moederlijken blik hem recht aan, en de krampige verliefdheids-sperring week uit Hansje's oogen, terwijl ze zei:

„Hoor es Hans, we zijn wel in 'n heeleboel verschillend, jij uit de Germaansche wouden en ik uit Arkadia, maar we hooren toch, als natuurgeesten, véél meer bij elkaar, dan bij de menschen. En we begrijpen elkaar toch oneindig beter, dan we de menschen begrijpen, of die ons . . . Nu ja, —" want Hans vertrok al weer den mond tot een betoogend protest — „jij begrijpt véél, hè Hansje, maar, zeg eens eerlijk . . ."

Ze voltooide den zin niet, keek hem alleen maar afwachtend aan, met hóóp op die eerlijkheid —. En daar Hans daartegen niet bestand was, erkende hij gedwee: „Je hebt gelijk".

„Ja", zei ze voldaan en goedkeurend, „zoo is het. Wij natuurgeesten hooren als broeders en zusters bij elkaar"; — „broeders en zusters" kreeg geen scrupel meer nadruk dan tot correctie van Hans' onderstelling strikt noodzakelijk was.

„En dus: wij gaan samen de wijde wereld in: die we toch allebei eens graag willen leeren kennen. Vind je dat goed?"

„Uitstekend", zei Hans, met een krachtdadigen knik.

„Nu, en dan zou ik zeggen: Maar zoo gauw mogelijk".

Op dat oogenblik werd er op de kamerdeur getikt. Hans schrikte. Maar Galatea, die meer wereld-ervaring had — gelijk uit haar verhaal gebleken is —, en die bovendien een vrouw was, had meer tegenwoordigheid van geest, en dacht voor twee. Ze zei haastig en fluisterend: „Als ik wegga, dan zeg je beleefd en ernstig: „Dag Miss Gally; en je begeleidt me tot de deur. En roep nu: „Herein"."

„Herein!" riep Hans, met een schutterige lawaaistem, waar hij zelf van schrok. Galatea was opgestaan.

De chef trad, met waardigsten ernst nu, een paar stappen de kamer in, en zei: „Professor, de kleermaker vraagt, wanneer het u schikt. . ."

„Derangeer u niet, professor", — viel Galatea in, „ik weet, dat u verlangt naar een minder toeristisch costume. Nee, nee" — dit sloeg nergens op, want Hans deed niet de minste moeite om haar te weerhouden, „ik was immers net van plan, heen te gaan? Laat u dien kleermaker maar dadelijk komen. En dan ga ik morgenochtend vroeg graag met u dien toer ondernemen. Hoe laat zullen we gaan? Hoe vroeger hoe beter — Zullen we zeggen: zes uur? Goed?"

Hans stond er volslagen imbeciel bij, rechtop in zijn kleinheid, met een starren bangen, dommen blik.

„Dat is dan afgesproken", vervolgde Galatea kalm. En wachtte op het verordend geleiden-naar-de-deur. Maar Hans was te zeer overrompeld. En dus gaf zij hem maar een vriendelijk knikje, en stapte, elegant en rap, a léén naar den uitgang.

„Laat u dien kleermaker naar boven komen", zei ze zacht tot den daar wachtenden chef. „Die arme professor is 'n beetje in de war; hij is altijd een beetje verstrooid en zonderling geweest; maar dat komt wel terecht. En zich nog even vlug omwendend: „Tot morgen dan, professor. Zés uur! Niet vergeten, hoor!"

Ze dreigde schalks en ondeugend met haar vingertje, en stapte toen vlug de deur uit.

DERDE HOOFDSTUK

SAMEN DE WERELD IN

Het was half zeven. Ze zaten al een half uur in den auto op weg naar Göschenen. Hans was nu waarlijk een „als heer gekleed persoon"; in een grijs reispak. Hij had voor de betaling verscheiden malen wonderspreukig in de lucht moeten grijpen; want al had de kleermaker hem, zóó gauw, slechts een confectiepakje kunnen leveren, dat confectiepakje had met de auto uit Göschenen gehaald moeten worden; en er was, op de maat-aanwijzingen van den kleermaker, eerst nog heel wat aan veranderd, en dat kostte, vooral dan voor een rijken vreemdeling in het dure berghôtél, een heel bedrag; dat je tegenover iemand die zoo „weltfremd" bleek, en zoo verstrooid, en zoo onbekend met prijzen, als deze professor, gerust kon verdubbelen; je zou jezelf tekort doen, als je dat niet deed; en dat moet je nooit. Ondergoed had hij niet aan; maar dat was minder; Hans was niet kouwelijk, en bovendien te zeer vervuld van het grootsche avontuur, dat nu stond ondernomen te worden, dan dat hij kou of warmte voelen kon. Zat daar niet naast hem, sierlijk leunend — hij poogde 't ook te doen, maar de parmantige rechtheid van zijn rug gaf niet mee — Galatea; de heerlijk schoone nymf, de wereldsche, en althans in vergelijking met hem, allesbegrijpende, wegwijze Galatea?

Toen ze, na Andermatt, door de prachtig-woeste kolken bij de Teufelsbrücke reden, had Hans zich bijzonder behaaglijk gevoeld. Dit was een natuur als de Harz, maar nog woester; nog uitlokkender. Dáár zich op te stellen in een verholten grot; en de eeuwige geheimenissen der natuur op te schrijven; in alle seizoenen; met een lantaarntje te dwalen in de verlatenheid van sneeuwigen winternacht, als de vreemd-st-uilige geesten zich kenbaar maken op de zwarte vlerken van den vlagenden wind; als de . . . Maar meteen viel hem in, dat er geen geesten meer waren; en dat hij zijn aandacht en zijn belangwekkende schriftuur nu maar geheel moest wijden aan de bij dag alleen zichtbare menschen.

(Wordt vervolgd)

De Reguliersgracht te Amsterdam

Verdroomd ligt de gracht, heel en al vervreemd van het luide rumoer der Amsterdamsche straten. De vrede van vervlogen eeuwen lijkt hier opgetast, een vrede vol verborgenheden. Ongeopenbaard, verstorven als het grachtje zelve. Geborgen in de stilte, ongerept. Totdat straks de zon komt met felle vegen en wegvaagt het dunne, witte dek, openscheurt de stilte. Die toch bewaard blijft op de Amsterdamsche grachten, in weerwil van alles, wat meesleept en meesleurt rondom. En die de stedeling liefheeft als het meest eigene leven van zijn stad, en wil vasthouden voor altijd.

EEN INDISCH-EUROPEESCHE WONING. DE OPRIT AAN DE VOORZIJD

EEN INDISCH-EUROPEESCHE WONING

DE genoegens van een eigen woning en een daarbij behoorenden goeden tuin, zijn een niet hoog genoeg te schatten bezit, in staat ons leven tot in hooge ouderdom voldoende te schenken. ☼ Als dit in Europa waarheid is, hoeveel meer in de Tropen, waar men op eigen gezin of kring is aangewezen, op de natuur en wat wij zelf in onze omgeving van die natuur maken. ☼ Het onvoldoende van den modernen woningbouw en het gebrek aan ruimte daaromheen is door bekwame bouwkundigen meermalen aangetoond en het kan dan ook alleen worden geweten aan het meerendeels tijdelijk karakter van het verblijf der Europeanen in Indië, waardoor ze de poëzie van een eigen haard maar uitstellen tot ze daaraan voldoen kunnen aan de boorden van de Vecht of in de bosschen van Bredius. ☼ Zelfs de mannen, die geroepen zijn aandacht te schenken aan het openbaar landschap, aan straten en pleinen, denken slechts aan wat hun thans noodig en voordeelig schijnt, zoodat oneindig veel meer heerlijke schaduwboomen worden gerooid dan jong schaduwhout wordt bijgeplant. ☼ De wegen in de steden, waar de voetganger (al is dat „maar” een Inlander) hoofdzaak is, zijn het grootste deel per dag onbegaanbaar, door totaal gebrek aan schaduw, en de stralende hitte van het asphalt. ☼ Als een algemeene opmerking zij hier vermeld, dat door den Localen Raad als een bijzonder voorrecht vergund werd, een levende heg als erscheiding aan te brengen. Wit-gekalkte muren zijn dan ook gemakkelijker te onderhouden. ☼ G. G. Daendels was een wijs man, niet door den aanleg van den grooten postweg over Java alleen, maar meer nog omdat hij dezen weg onmiddellijk deed beplanten met schaduwboomen, die nu nog, waar aanwezig, hun nuttig en schoon effect hebben. ☼ De enkele „dichter” onder het Bin-

nenlandsch Bestuur, die voor deugdelijke beplanting der wegen van zijn ressort aandacht had (er zijn geweest, die zelfs schaduwrijke vruchtboomen deden aanbrenghen) hem zij hier een woord hulde gebracht. ☼ Bij de inrichting van mijn eigen huis heb ik in de eerste plaats de oude beplanting van het voor mij beschikbare erf gespaard. Wat ik met weinig middelen heb bereikt, moet beter gesitueerden in meerdere mate mogelijk zijn. Zelf heb ik mijn huis ontworpen en doen opbouwen, wat op zich zelf een bijzonder genoeg is. Van de oorspronkelijke beplanting is alleen het allernoodigste omgehakt, een omstandigheid, die nog heel wat zorg baarde. Noch rooimeester, noch architecten konden of wilden begrijpen, waarvoor het noodig was het huis zoo ver van den grooten weg en O.Z.O. te plaatsen. Het geheel geleeke nu niet op een regelmatig aangelegden tuin, maar de kostbaarheid der vruchtboomen maakte de regelmatige onregelmatigheid tot een waardeerbaar landschap, dat een bekoring en groote rust voor het oog aanbod, en nimmer verveelt. ☼ Men kan hieruit lezen, dat het erf een beplanting had, die ik zooveel mogelijk spaarde. Ik behoefde nu niet tien jaar op wat schaduw te wachten. ☼ Bijna op dezelfde plek waar voordien eenige kleinere gebouwtjes stonden, en waar dus een open onbegroeide ruimte vrij was, heb ik de fundeering gelegd voor de meer Europeesche behuizing. Ruimte, koelheid, bruikbaarheid ook voor anderen, een verkwikkend uitzicht, waren hiervoor eerste vereischten. ☼ Wie daartoe in staat is, bouwte zich een landhuis in de bergen en één in de stad . . . maar daar dit niet een ieder gegeven is, ook mij niet, moest ik in de onmiddellijke omgeving der stad blijven, en toch, met alle andere verlangens en wenschen rekening houdend, niet vergeten

dat men niet leeft van brood alleen. ☞ Werkgelegenheid, transport, scholen, winkels, gemakkelikheden moesten goed en goedkoop te bereiken blijven. ☞ Lang moesten deze voorwaarden on vervuld blijven, maar tenslotte zijn ze toch in vervulling gegaan. Bij het zoeken naar dat paradijs heb ik niet dadelijk aan de directe voordeelen gedacht: ik wilde er slechts tevreden en gelukkig zijn. Desondanks zijn die voordeelen, zoowel directe als indirecte, niet weggebleven: een rijke oogst aan vruchten, een groote voorraad droog hout waren de dadelijke materiele winst. Terwijl tenslotte de Inlander bijzonder graag in zulk een omgeving werkt. ☞ Behalve de belangrijke en veelsoortige tropische vruchtboomen, waren ook de aanwezige waterputten waardevol: ik kon deze zonder te zware offers vernieuwen en verder afwerken als tuinfiguren. ☞ Het spreekt wel vanzelf, dat volstrekt niet het allerbeste en mooiste bereikt is, maar het moet mij toch gelukken aan te toonen, hoeveel met eenvoudige middelen kan worden verworven.

(Slot volgt)

G. C. ADOLFS

HARTSTOCHT

DERTIG jaren lang had de heer Alwin Stotzner een kleinen winkel gehad, waarin hij oliën en boenwas verkocht en daarmee een niet onbelangrijk vermogen bij elkaar gebracht. Men kan niet zeggen, dat hij voor zijn zaak een bijzondere voorliefde had gehad; als zijn vader geen huisschilder geweest was en bij zijn vroegen dood geen voorraad oliën had nagelaten, zou mijnheer Alwin Stotzner nooit op het idee zijn gekomen, ze met winst te verkoopen en nadat dit jarenlang goed gegaan was, het artikel boenwas er bij te nemen. Een opleiding voor den handel had hij niet gehad en de uitbreiding van zijn zaak met een gezocht huishoudelijk iets was de eenige daad, die zijn beperkt koopmansverstand aandurfde. Zoo leidde hij een kalm, spaarzaam, door geen enkelen hartstocht gestoord leven, rookte niet, kwam bijna nooit in café's, haatte het kaartspel en vrouwen, zonder deze laatste noch het eerste te kennen, zat over dag achter zijn wit geverfde toonbank en 's avonds voor zijn zacht brandende petroleumlamp de courant of een boek te lezen. Dat zijn vermogen bij die spaarzaamheid langzaam, maar zeker vermeerderde en door rente op rente steeds sneller groeide, was niet te verwonderen. ☞ Mijnheer Alwin Stotzner lette er weinig op, want hij kon evenmin buiten het werk om zijn lange dagen te vullen als buiten den overvloed, waaraan hij steeds gewoon was. Toen hij ouder werd, kwam nu en dan de gedachte bij hem op, wie al dat gespaarde geld eens zou erven. Hij had alleen maar verre bloedverwanten, die hij handig van zich af had weten te houden. Zoo stond hij tegenover de toekomst met hetzelfde fatalisme als tegenover alle dingen, die hij op zijn weg ontmoette. Toen zijn zaak hem zachtjes aan lastig begon te worden en hij haar op een dag met een goede winst aan een jong koopman kon overdoen, ging hij tot dezen tweeden gewichtigen stap in zijn leven over zonder lang er over na te denken en trok zich als particulier terug, hield zich onledig met het verzorgen van een tuintje, dat hij met groente en heestervruchten beplante en kocht een hond. Met dit beest was hij echter zeldzaam bedrogen, want een leelijker en onooglijker dier kan men zich moeilijk voorstellen en de hondenkoopman had er reeds over gedacht, het te laten doodmaken, toen Alwin Stotzner het zag en goedkoop kocht. Hij volgde daarbij zijn intuïtie, die hem reeds vaak den juisten weg

EEN INDISCH-EUROPEESCHE WONING. DE EETKAMER

had gewezen. Hetzij het arme dier hem medelieden inboezemde, hetzij hij in het vervolg eindelijk een wezen om zich heen wilde hebben, waaraan hij zijn levenslang opgespaard gevoel kon verkwisten, wat het ook zij, hij kocht den hond en verzorgde hem. ☞ Het dier, dat volgens bewering van den koopman een staande hond was, werd Stotzners vriend, die hem door zijn afhankelijkke speelschheid de dagen kortte, die voor zijn bed sliep, hem op zijn wandelingen begeleidde, hem nooit verliet. Mijnheer Stotzner trok dikwijls vergelijkingen op straat, als hij andere honden zag, die edeler waren, doch ze vielen steeds ten gunste van zijn Strop uit. En mijnheer Stotzner was gelukkig. ☞ Het bezit van den hond bleef op den duur niet zonder gevolgen. In den ouden man was een belangstelling voor dieren ontwaakt, die hij gaarne aankweekte. Er ontstonden voor hem, als het ware, nieuwe plichten, die hij op zich nam. Hij had reeds vaak gehoord,

EEN INDISCH-EUROPEESCHE WONING. DE INGANG VAN HET HUIS AAN DE OOSTZIJDE

dat er in de stad, waar hij woonde, een vereeniging voor hondenbezitters was. Met welk doel wist hij niet precies. Vaak draaiden zijn overpeinzingen om die vereeniging heen. Hij stelde er zich steeds meer van voor en toen hij op een dag toevallig vernam, in welke zaal zij vergaderde, besloot hij er heen te gaan en zich als lid op te geven. Vroeg in den avond gebruikte hij zijn zelfbereiden maaltijd, sloot Strop in de slaapkamer op, vertelde hem echter eerst nog, wat hij van plan was te doen en ging op weg. Het lot is vaak op toevallen gebaseerd en met rare snaken kan het vreemd omspringen. Mijnheer Alwin Stotzner was wel goed ingelicht omtrent de zaal, maar niet omtrent den avond, waarop de vergaderingen gehouden werden. Hij ging een ruim vertrek binnen, nadat hij in de vestibule zijn jas en hoed bij de andere had opgehangen, vond een aantal deftig gekleede heeren om een groote tafel zitten en nam ietwat angstig en verlegen op een nog vrijen stoel plaats, groette naar links en rechts, wierp van ter zijde een vluchtigen blik op de vergadering waar hij niet scheen thuis te behooren, en veegde dan langzaam met zijn geruiten zakdoek over voorhoofd en oogen. Zijn buurman ter rechterzijde overhandigde hem een voorwerp. Het was een stuk carton, waarop een glazen plaatje lag. In lange bonte rijen zag men onder het glas postzegels met de wonderlijkste afbeeldingen en stempels. Mijnheer Alwin Stotzner boog zich diep voorover, alsof hij met aandacht het hem aangegeven voorwerp bestudeerde, maar in zichzelf bedacht hij, wat hij nu zou doen. Zeer zeker was hij verkeerd aangeland, zou hij opstaan?

De beenen hingen hem zwaar als lood aan zijn lichaam. En dan was hij ook bang, dat men hem uitlachte. Hij gaf het glazen plaatje verder door en kreeg het volgende. Het werd onmogelijk zich aan dat onafgebroken gedoe te onttrekken. Hij moest wel blijven. Een oudere heer aan het einde der tafel hield een eentonige lezing, waarnaar de anderen luisterden, zonder van de rondwandellende cartons op te kijken. Zooals Stotzner uit de lezing hoorde, was het de verzameling van een Zwitserschen philatelist, die heden aan de club der postzegelverzamelaars getoond werd. Deze postzegels vormden slechts een klein deel ervan en de spreker vertelde, dat dit deel alleen reeds bijna anderhalve ton waard was. Alwin Stotzner keek op. Anderhalve ton? Zulke bonte kleine dingen, die op iederen brief zaten, zouden waarde hebben? Dat was toch dood kapitaal! Bijna zonder dat hij er veel acht op sloeg, gleden hem de postzegels voorbij. Mijnheer Stotzner voelde zich als gedwongen, den spreker aan te staren. Wat was dat voor een vreemde wereld, die hij nooit gekend had, die hem bij zijn oliën en boenwas onbereikbaar was geweest! Wat scheen hier al niet van waarde! De stempels, de karteling der postzegels, het onbeschadigd zijn... De lezing duurde bijna een uur en stierf weg, toen de laatste cartons bij den spreker terug waren. Hij eindigde met een uitnodiging aan

Foto J. Rutting

RIETGORZEN. 4. VIJF JONGE RIETGORZEN VAN ONGEVEER EEN WEEK OUD

Foto J. Rutting

RIETGORZEN. 2. JONGE RIETGORZEN IN HET NEST. HET GROOTE JONG WAS REEDS EEN DAG OUD, TERWIJL DE KLEINSTE JUUST ENKELE MINUTEN UIT HET EI IS

de belangstellenden, die voor het eerst aanwezig waren, zich als lid op te geven. Mijnheer Alwin Stotzner schreef zijn naam in een lijst en betaalde een niet onbelangrijk bedrag. Als in een roesk w a m h i j thuis. En in zijn slaap dansten de bonte post-

zegels voor zijn gesloten oogen. Postzegelverzamelingen... Postzegelverzamelingen. Hij kon er zich niet meer van losmaken. Hij zocht oude brieven op en begon de postzegels af te weeken. Het ware alle binnenland-sche en bijna steeds dezelfde. Wat zou hij ermee doen? Weggooien?... Hij legde ze netjes in een boek, wandelde 's middags door de stad en bekeek de uitstalramen. Die spreker had het over een winkel ge-

had, waar men postzegels kon kopen. Na lang zoeken vond hij dezen. Hij ging naar binnen en vroeg om eenige seriën te zien. De verkooper merkte spoedig, dat hij met een beginner te doen had. Of mijnheer een verzamelaar was? Neen, hij wilde een aanvang maken. De winkeltedinde ried hem, zich een album aan te schaffen, waarin de postzegels afgedrukt waren en dan daarbij een zekere hoeveelheid te kopen. Als hij hem een goeden raad mocht geven, zou hij eerst de gewone nemen en langzamerhand die van waarde laten volgen. Het was een buitengewoon goede geldbelegging. De heer Stotzner stond angstig te kijken en liet dien vloed van woorden over zich heengaan, knikte alleen maar, zag een menigte postzegels voor zich liggen en deed blindelings een keuze. Ten slotte noemde de verkooper hem de som. Stotzner schrikte. Zooveel geld had hij niet bij zich. Het jongmensch glimlachte. Hij kon hem de zending met kwitantie thuis sturen. Dat was goed. Alwin Stotzner ging dien avond niet uit, maar wachtte op de postzegels. Hij betaalde toen haastig, als brandde het geld in zijn handen. En daarna ging hij aan tafel voor zijn lamp

zitten en schikte en plakte en vergeleek en vergat alles, wat er om hem heen gebeurde. Hij had nog niet gegeten. Strop vlijde zich tegen zijn knie en trachtte hem daaraan te herinneren. Mijnheer Stotzner vloog kwaad op en trad op hem toe. Huilend verdween de hond onder een stoel. De oude man ontwaakte uit zijn plotseling ontbrande woede. „Kom jongen! Kom!” Strop bewoog zijn ruigen staart op en neer. „Je krijgt dadelijk eten hoor!” De hond schrokte het op. De heer Alwin Stotzner keerde naar zijn werk terug en at niet. Heel laat in den avond legde hij eerst de postzegels ter zijde... Mijnheer Alwin Stotzner was geheel veranderd. De burens verwonderden zich in hooge mate. De tuin zag er verwaarloosd uit. Strop werd magerder en leelijker. Mijnheer Stotzner bemerkte het niet. Hij leefde met een ongekenden hartstocht in een wereld van enkelen avond in de philatelistische club, was vol aandacht, als er op een kostbaren postzegel gewezen werd. En zijn geld schatte hij nog slechts naar de postzegels. Wat bekommerde hij zich om de wereld, den dag, het leven! In de stille kamer zitten, met de loupe postzegels bekijken en op de daarvoor bestemde plaatsen schikken, zijn verzameling dagelijks vergrooten, dat werd zijn eenig doel. En zijn weten en zijn slimheid groeiden. In de philatelistische club dacht men er reeds over, hem tot secretaris te benoemen, want zulk een belangstellend en welgesteld verzamelaar moest toch waardeering vinden. Als men hem naar zijn verzameling vroeg, dan glimlachte hij fijntjes en bedachtzaam. Hij zou haar bij gelegenheid wel eens laten zien. En daarbij bleef het, want Alwin Stotzner dacht er niet aan, zijn schatten aan anderen te toonen. En hij kocht steeds door. Zijn kapitaal smolt weg, zonder dat hij het bemerkte, tot hij op een dag met schrik

Foto J. Rutting

RIETGORZEN. 1. NEST VAN EEN JONGE GORS MET VOLTALLIG LEGSEL. EEN DER VOORSTE EIEN IS REEDS AANGEPIKT

Foto J. Kuing

RIETGORZEN. 3. DE WIJFJES
RIETGORS VERWARMT DE NOG
KALE JONGEN EN BEBROEDT
TEGELIJK DE NOG OVERGEBLE-
VEN EITJES

Hij werd eerst courantenrondbrenger, boodschapplooper, verloor daardoor het lidmaatschap der club, daarna poetste hij schoenen op het station, verkocht briefkaarten. Toen de herfst met hevige stormen kwam, werd hij ziek en kon dagenlang niet uitgaan. De honger dreef hem ten slotte naar buiten en doelloos zwierf hij door de eenzame straten. De gedachte, zijn verzameling te verkoopen, kwam even bij hem op. Neen. Hij glimlachte. Dat niet. Dat nooit! Toen hij moede eenige oogenblikken tegen een lantaarn leunde, liep een leelijke hond voorbij. Stotznerns oogen traden uit hun kassen. En zijn opgeheven handen sidderden. „Strop! Hé!” De hond begon te huilen en holde op hem af. Stotzner liefkoosde hem. „Ben jij het, Strop? Ben jij het werkelijk! Kom jongen, ga mee naar huis!” De hond volgde hem als zijn schaduw en leunde tegen Stotznerns versleten broek. Thuis zocht de man koortsachtig in de kast naar iets eetbaars. Niets. Geen korstje brood was er voor het dier. Verder dacht hij niet. En toen: de hond moet wat hebben, waar je het ook vandaan haalt. Hij liep naar den kruidenier en vroeg, of hij hem een brood op crediet wilde geven. De man lachte. Stotzner werd opgewonden. Morgen had hij geld, vast en zeker, hij was rijk, heel rijk. En of hij wist, wat een postzegelverzameling was? De kruidenier had een zoon. Hij dacht er dadelijk aan, hem daarmede plezier te doen. Hij vond het goed, deze in betaling te nemen. Hij moest haar maar dadelijk brengen. Stotzner liep weg. Ik krijg een brood, een brood voor Strop! dacht hij. En misschien nog wat melk en hout om ze te warmen... Op de binnenplaats kon hij door den wind haast geen adem halen, op den drempel wankelde hij en sloeg met zijn hoofd tegen de deur, zakte ineen. Hij lag twee uur, toen een buurman hem vond. Zijn leden waren verstijfd van koude en zijn hart klopte nauw hoorbaar. Stotzner staarde hem aan, herkende hem niet. Zijn stem was heel zacht. Hij sprak alleen over den hond. „Strop!... Daar... Neen... Ik geef haar niet... niet...” Het huilen van den uitgehongerden hond hield plotseling op, toen burenen den doode in de kamer brachten.

(Geautoriseerde vertaling)

HELLMUTH UNGER

IN 'T MOERAS

RIETGORZEN

WAAR achter de groepen riet en lischdodden, die de deining van het open water hebben gebroken, het welige veenmos groeit op den slappen bodem van lagen afgestorven planten; en de moeraslathyrus slingert tusschen koninginnekruid en bereklauw, hebben de rietgorzen hun verborgen broedplekjes gekozen. Omstreeks eind Mei bouwden ze van dun droog gras en wat mos het komvormige nestje en na dit met paardehaar en pluusjes te hebben afgewerkt, werden de stompe eitjes met hun prachtige albast schijnende schaal gelegd. De vondst

ontwaakte. Geen exemplaar zoo duur, of zijn hartstocht had hem tot koopen gedreven. En daarvoor moest hij honger lijden. Op een avond was Strop verdwenen. De burenen be- weerden, dat hij in zijn gceuw- honger eten ge- zocht had en door den hondenvanger op straat gepakt was. Mijnhcer Stotzner liet die stille aanklacht over zich heengaan. Wat kon hem de hond schelen. Om zelf niet te verhongeren, moest hij zijn laatste geld van de spaarbank halen en naar werk omzien.

Foto J. Ruting

RIETGORZEN. 6. DE WIJF-
JES-RIETGORS NADERT
HET NEST MET VOEDSEL
IN DEN SNAVEL

van zoo'n legsel is altijd weer een verrassing. Uit leerboeken en eierverzamelingen weet je ongeveer de kleur en teekening, maar als je ze zoo plotseling vind in het gave nestje, met de fijne geaderde teekening en donkere wolkjes op de glanzige bruine onderkleur en om het teere kleinnood de ruw dooreengevlochten plantenmassa's, alles zoo contrastrijk en toch zoo volmaakt in overeenstemming, dan treft je telkens meer dan bewondering. In overeenstemming niet alleen uit picturaal oogpunt, maar ook werkelijk schuil in de omgeving. Daarom is het vinden van zoo'n nest dan ook als 't ware toeval, of het resultaat van een soms zeer langdurig zoeken, en bespieden van de gorzen zelf. De vogels geven dikwijls door hun manier van doen te kennen, dat ze een bepaalde plek liefst niet verlaten. Ze vliegen herhaaldelijk langs een bepaald punt en trachten ons blijkbaar in de waan te brengen, dat hun broed enkele of eenige meters uit de buurt ligt. In hoeverre dit schijnbaar gaat, is voor vele deskundigen een nog onopgelost probleem. Als je de vogel bijna hulpbehoevend voor je uit ziet fladderen en de klagende, haast moeilijk uitgestooten schuchtere geluiden hoort, doet dat z.g.n. opzettelijk weglommen eerder denken aan blinden angst, waarin de broedsche vogel verkeert, een twijfel tusschen het nest, het nest laten of op den gewaande vijand aan te vallen. Zijn de jongen reeds uitgekomen, dan toonen de ouders nog meer bezorgdheid. Zelfs het mannetje, dat, als de eitjes nog bebroed worden, meestal een vijftig meter ver op een hooge uitstekende elzetwigg of schommelend in de top-

pen van het riet zijn nerveus schel zangregeltje liet hooren, komt dan overhaast aangesnel en verliest soms in zijn angst den voorraad voedsel, dien hij in den snavel geklemd hield. Van zooveel driestheid profiteeren wij om de kleur en teekening van het gorzenpaar te genieten. 't Wijfje met haar bruin kapje en gele oogstreep, haar lichte keel met een vaal grijs befje, waaronder de vaag te onderscheiden streepjes, die de borst sierden, beginnen. De man met zijn fluweelzwarten kop en keel en schitterend witten kraag. De donkere lengte strepen over mantel en rug, die zoo karakteristiek de gors typeeren en 't mooie vlakke bruin, dat op de stuit wat fletser is, blijken bij den man bonter in tegenstelling van 't wijfje. Bij hun snelle zwenken en wenden om ons heen zien we telkens de strakke lichte buitenste staartveren scherp afsteken, als ze even langs een donkerder

getinten achtergrond vliegen. Maar laten we niet al te dicht bij het nest blijven staan. Een paar passen terug en daar vat het wijfje al haar moeder samen en waagt zich bij de jongen. Door hun zachte piepen prikkelen ze het ouderpaar het gevaar te durven trotseeren. Begeerig dringen nu de naakte nog karikaturistische wezentjes naar voren en openen onder driftige geluidjes de wijde snavels. Met heel wat minder sentiment en zgn. teedere moederzorg, dan in menig verhaal verteld wordt, duwt ze de door haar verzamelde insecten in de breede bekken. De voorste het eerste, het meeste en weg duikt ze weer. Schuw door donkere gangetjes onder de dichte blaren van bramen en winde, sluipt ze een eindje weg en begint dan weer monter en bedrijvig nieuw voedsel te zoeken. Verbaasd vlug heeft ze dit weer gevonden, want na enkele minuten hooren we al haar verwonderd klinkend geroep en als met een

Foto J. Ruting

RIETGORZEN. 5. TWEE JONGE RIET-
GORSJES IN HET NEST, DAT ZE KORT
NA DE OPNAME VERLIETEN

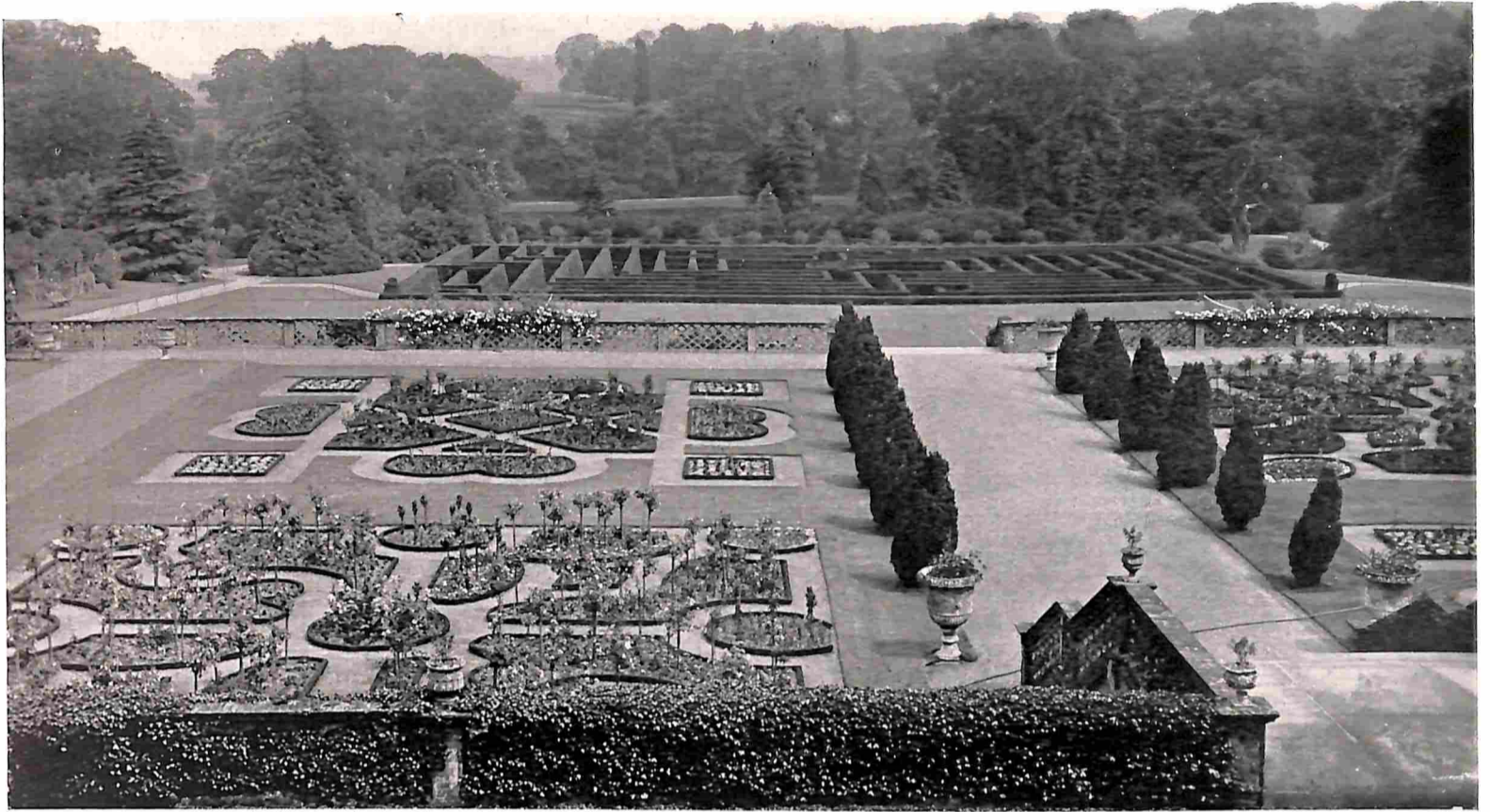

Foto H. N. King

HATFIELD. DE TUINEN AAN DE OOSTZIJDE VAN HATFIELD-HOUSE

sprong komt ze over een rietwal aangerept. ☼ De ijver van de ouders laat zich aan de jongen goed merken. Ze groeien letterlijk met den dag en weldra is de blauwachtig bloeddoorschermde huid op verschillende plaatsen boven de ruggegraat in de streek van het bovenbeen en op den schedel bedekt met dicht bijeen gerijde pennetjes. ☼ Spoedig komen hieruit de veerenpluimpjes te voorschijn en raken de kleine gorsjes de nestpluisjes kwijt. 't Langste handhaven die zich nog even boven de oopening en geven ze een komische uitdrukking aan de suffig kijkende jongen. Die eigenaardige mimiek op (foto no. 4 heel gelukkig te zien), ontstaat hoofdzakelijk door de deels geloken oogleden. Naarmate de jongen nieuwsgieriger worden en zich tenslotte beijveren 't een en ander van hun omgeving te bekijken, zien ze er schranderder uit en hebben binnenkort een e h't gorzen uiterlijk. Door de gele snavelranden, die tot onder het oog door loopen, houden ze nog langen tijd iets kinderlijks, maar als het eenmaal zoover is, dat ze als kortstaartige rietvinken den polder in dwalen en eenig verschil tusschen de broers en zusters opvallend wordt, komt de strenge gorzen-expressie meer en meer tot haar recht. ☼ Heel aardig is het dan te zien hoe de forsche jonge vogels nog door de ouders worden gevoerd. Door hooge geluiden en schelle signaal-tjes geven de meestal verborgen zittende jongen te kennen, waar ze door hun trouwe verzorgers gevonden kunnen worden. ☼ Gaandeweg vangen ze zelf hier of daar een insect en beginnen nu ook zaad van melde, blauwknoop, hennep en andere wilde planten te pellen. Tegen het najaar verzamelen zich de jongen uit het laagveenmoeras en uit de polders met soortgenooten aan heideplasjes of elders grootgebracht en overwinteren soms in groote troepen. ☼ Hun leefwijze langs poelen en slootkanten heeft hun den vulgairen naam van slootmusschen bezorgd. Deze is echter niet gelukkig gekozen voor de sierlijke, vlugge vinkvogels, die een zoo kostelijke bijdrage geven aan de weelde van ons laagveenmoeras.

J. RUTING

HATFIELD

(Slot)

IN tegenstelling wel met andere oude tuinen is in dezen door lindengangen omsloten hof een royaliteit, waardoor de beslotenheid minder wordt gevoeld en de hof zich als een open tuin aan ons voordoet. ☼ Doordat het voorjaar is, zijn de berceau's nog schaars in het blad; men ziet de oude stammen en de teruggehouden groei der takken, het licht getinte blad verlevendigd. ☼ In het midden van den tuin ligt in wijden cirkelvorm een

watervlak, met een bloemenrand er om heen, waar echter alleen wat donkerblauwe viooltjes verblijden. Een fontein in fijne, hoog opspuitende stralen verheft zich uit een achthoekig watervlak, dat in het bassin is geplaatst. Kinderfiguurtjes, op een voetstuk gezet, heffen de schaal waaruit het met bladmotieven versierde mondstuk van den watertoevoer omhoog gaat. Dit water- en bloemengedeelte is oogenschijnlijk vierkant ingesloten door een lage Taxusheg, maar, als men juist ziet, is er een cadans in het verloop der heggen en gaan ze, onderbroken door de vier toegangen, in versierende lijn om de hoeken met de oude, mooie vazen heen. Deze heggen, warm roodbruin van kleur door den jongen uitgroei, hebben donkere schaduwkanten. Ze zijn zeer belangrijk, omdat ze het middengedeelte van den hof niet afsluiten, daarvoor zijn ze te laag, maar omdat ze de aandacht bepalen. Wat er temidden van haar omvatting is, is een geheel, het hart van den tuin, daar buitenom omlijst de 12 meter breede grasstrook, door den lindengang ingesloten. De beroemde vier Moerbezieboomen versieren de hoeken, dichtbij de vazen staande; ze zijn zwaar gestut en worden angstvallig verzorgd. Zij openen nu de badknoppen en hebben knorrige stammen en grillige, ingestorven kronen. ☼ Tegenover den gevel van het nieuwer gebouw in de hartlijn, op de grasstrook, verheft zich een pracht van een oude, tamme kastanje voor het wazige verschiep van het uitzicht, dat men over den lindengang, die de verdere tuinen naar het westen weghoudt, heeft. Zoo ruim is deze omsloten tuin, dat de kastanje geenszins te zwaar is op deze plek. ☼ Het oude paleisje ligt links, wij zien den voormaligen voorhof ervoor, wij zien ook de torenspits van het kerkje en de klokken beginnen van daaruit feestelijk en fijntjes een liedje te brengen in Queen Elisabeth's hof, waarmee ze niet kunnen ophouden, naar 't schijnt, telkens weer opnieuw komen toch de zoete klanken terug. ☼ Paden zijn er niet in dezen tuin, tenminste geen uitgesproken paden; het bloemengedeelte is door grasstrooken doorsneden, figuren worden er zoo gevormd en om de fontein ligt een breede grasband, waarop men zacht gaat. ☼ Ter linker zijde is het bosch achter den lindengang; de Rhododendrum's kleuren er en verderop weten wij de magnifieke ceders en de oude eiken, waaronder de Blue Bells bloeien. ☼ De roode beuken zijn de uitloopers van het bosch en staan zeer nabij het groote paleis. ☼ Laten wij nu den zuid-gevel bekijken. ☼ De gevel is hier veel rijker van architectuur dan de noord-gevel, de twee buitenvleugels zijn ver naar voren geschoven en van rooden baksteen opgetrokken; eigenaardig zijn hier de schoorsteenen naast elkander op zij geplaatst; het middengedeelte, lager gehouden, is van grijzen steen en rijk geornamenteerd. Voor dezen gevel was in Sir Robert Cecil's tijd de hoofd-

ingang, voorwaar een koninklijke toegang. Wij zien, voor het paleis staande, den ruimen voorhof, afgesloten door een balustrade met oude beeldjes, leeuwjes, die wapenschilden houden; bij de hoeken zijn kleine gebouwtjes met klimop overgroeid, in het midden, tegenover den ingang, tusschen vier hooge pijlers de drie toegangshekken, in metselwerk gevat. Daarachter strekt zich wel een van de mooiste lindenlanen uit, die er zijn. In de volle breedte van het voorplein tot een afstand van een Engelschen mijl staan de twee binnenste rijen van de vierrijige laan, zij worden aan den horizont afgesloten door dezelfde soort boomen. Ook deze linden, evenals de olmen aan de noordzijde brengen de takken laag, maar hier is niet als dáár een steenen rijweg tusschen hen; kort geschoren is de grasbaan, die den middenweg van het voorplein voortzet tot aan den einder toe, en ongeschoren zijn de

breede grasstrooken terzijde Zoo is het een heerlijk groen tapijt, weldoend voor de oogen, dat er tusschen de boomen ligt en de verhouding van de hoogte der linden en de diepte der laan en den middenstrook is zóó gelukkig, het geheel zóó verruimend, dat men noode den blik afwendt en verder gaat. ☼ Aan de oostzijde zijn de gerestaureerde tuinen; minder belangrijk door den wat armen bouw van de trappen, is er door de maze, het doolhof, toch een eigenaardigheid, die boeit en die men weinig ziet. ☼ De verschillende tuinen volgen elkaar op, door hen tezamen wordt de aanzienlijke hoogte, die er tusschen het paleis en den vijver is, overwonnen. Bij het huis is allereerst een breed bordes, waarvan trappen brengen naar een parterre, dat verlevendigd wordt door in Buxus gevatte figuren, waarin bloemen zomers bloeien. ☼ Hiervandaan bereikt men, weer door trappen, het tweede bordes, waarvoor zich, iets lager, een bowling green uitstrekt; paden aan weerszijden loopen hellend af tot de maze. De Taxusheggen, die het doolhof vormen, zijn 2,30 M. hoog en zijn maar iets hooger dan het gazon van de bowling green, dat in steil talud tot den voet van het doolhof komt; die hoogte heeft men dus door de neergaande paden overwonnen. Vanaf het paleis lijkt de maze een parterre en het verloop der dolende paden tusschen de heggenstrooken geeft de teekening eraan. Dit is zeer opmerkelijk, eigenaardig zijn de twee hondekoppen van Taxus gesneden, die het midden van de maze verlevendigen. ☼ De rozentuin ligt achter de maze en is onzichtbaar van uit het huis. Ook hier is met verschil van grondniveau gewerkt; de buitenste Taxushaag om de maze is een mooie achtergrond voor de rozen. Van den rozentuin bereikt men den sentgarden, waar lavendel in breede strooken om een bron groeit en 't is hier, dat een Taxusheg in boogvorm afsluit. Hierachter strekt zich het verdere, minder strak gehouden terrein uit en omringen gazons met solitairboomen een grooten vijver. ☼ Het water ziet men vanaf het paleis wel aan den voet van de helling liggen, en het blank van den bloei van statige kastanjes en lieflijke meidoorns is wazig beneden in de verte. Een opgaande heuvelrug sluit den horizont af. ☼ Men zou lang bij deze tuinen stil willen staan en bij de prachtige bosschen, die onder de bezitting vallen en de boomgaarden en fruit-

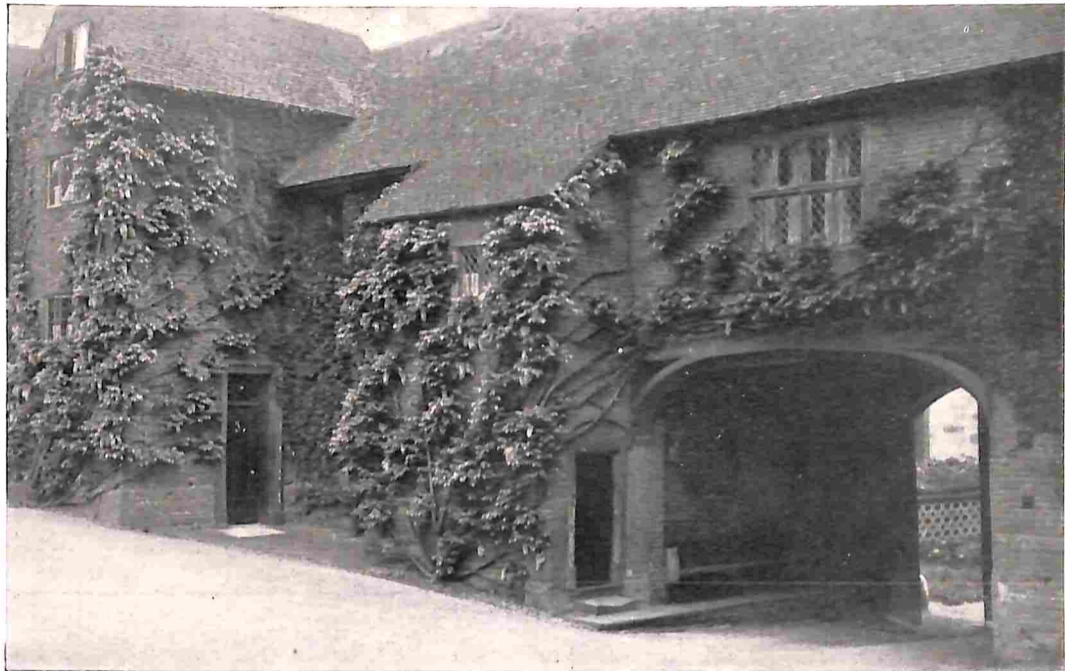

Foto H. N. King

HATFIELD. POORT MET PORTIERSWONING

groentetuinen, de kassen, wij willen echter eindigen. Er zijn belangrijker tuinen dan deze in Engeland, rijker aan ornament, aan trappencomplexen, aan water, maar om dezen vertegenwoordiger van een Oud-Engelsche bezitting, is het oude van het kasteeltje, het kerkje, het dorpje, het prachtige land van Hertfordshire, en het is zeker een genot Hatfield House te mogen bezoeken. Mocht men er toe komen het te gaan zien, dan vrage men ook naar den wijngaard. ☼ Besluiten wij hiermee.

TINE COOL

De hoogte van den vogeltrek

ACH, ja, dwalen is menscheijk; en niemand kan het een ander euvel duiden, dat hij bij wijlen een verkeerde meening is toegedaan. Want voor menig een is juist waarnemen een moeilijke kunst. Doch wel mag men het iemand kwalijk nemen, dat hij bij zijn dwaling volhardt, ofschoon het onjuiste daarvan met voldoende zekerheid is aangetoond. Jarenlang is beweerd en hardnekkig volgehouden, dat vogels bij hun trekvluchten buitengewoon hoog vliegen. De hoofdschuldige hierbij was Gätke, die in het midden der vorige eeuw op Helgoland den vogeltrek „bestudeerde”. Hij kwam door schatting tot het resultaat, dat een trekkende sperwer, dien hij als een stofje over zijn eiland

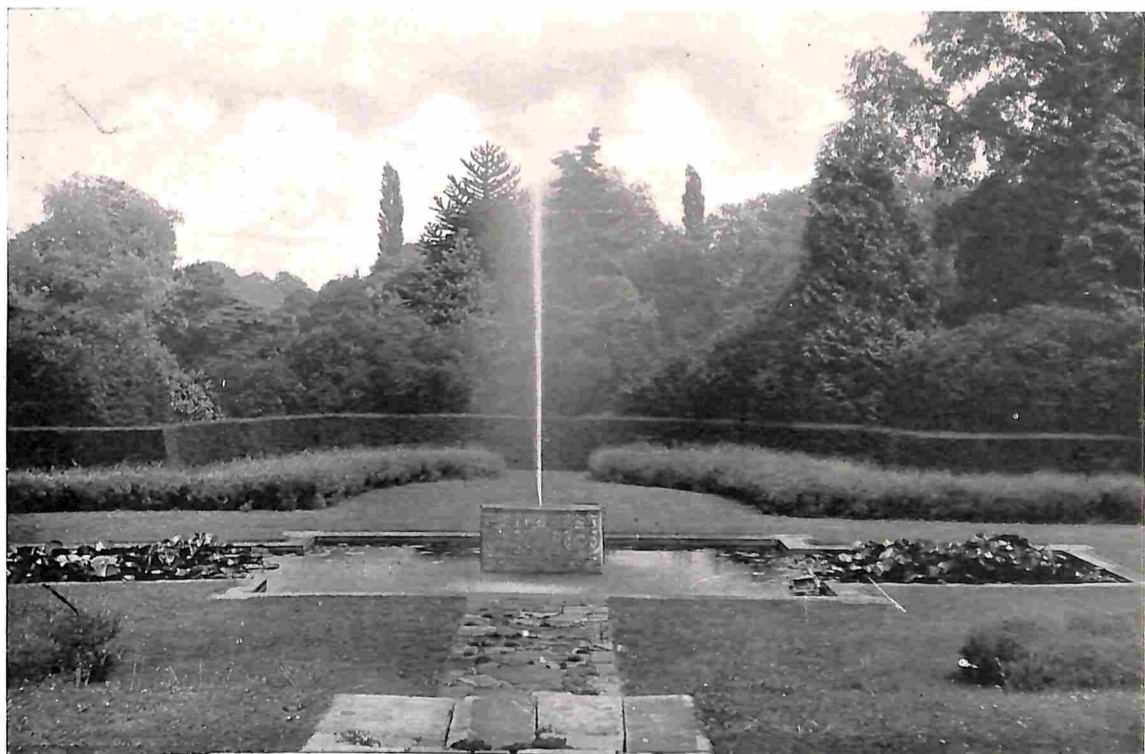
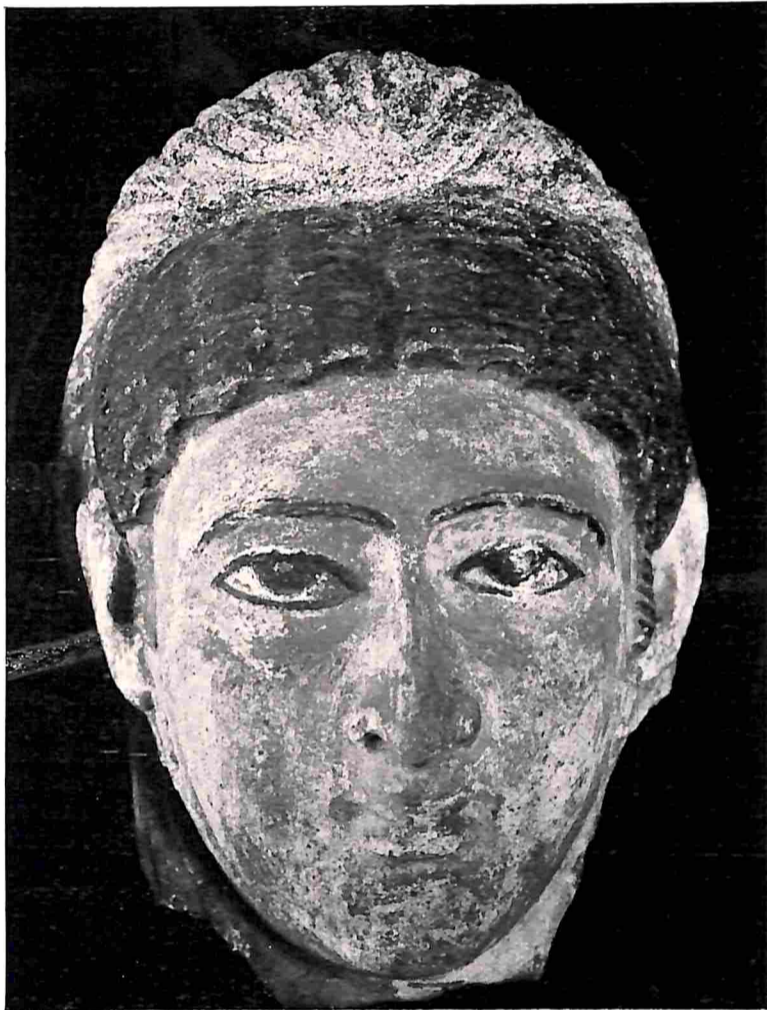

Foto H. N. King

HATFIELD. DE SENTGARDEN, WAAR LAVENDEL IN BREEDE STROOKEN OM DEN BRON GROEIT

zag voorbijsnellen, op een hoogte van 3000 meter vloog, een buizerd, eveneens slechts als een stip zichtbaar, op 3 à 4000 M., een kraai onder dezelfde omstandigheid op 3 à 5000 M., een kraanvogel op 5 à 6000 M. Gätke ging zelfs zoo ver, dat hij „vele” vogels hun trek liet volbrengen op hoogten van 10 tot 12000 M. Tal van „vogelkenners” deelden G.’s meening; en wel zestig jaar later, dus een eindweegs in onze eeuw, trachtte de sterrenkundige Spill de juistheid van G.’s hypothese te bewijzen. ☼ Nu is bij een rondvraag aan luchtschippers en vliegtuigbestuurders gebleken, dat dezen in slechts zeer enkele gevallen trekvogels aantreffen hooger van 1000 M. Volgens Süring is de grootste hoogte, waarop hij bij honderd wetenschappelijke ballonreizen vogels ontmoette, 1400 M. en wel een vlucht kraaien. „Geen wonder”, zeggen de volgelingen van G., „de vogels zien zulk een instrument al van verre en uit vrees wijken ze dan dadelijk uit; zoodat het een zeldzaamheid is, dat een menselijk oog ze ziet”. Maar een goed waarnemer verhaalt het volgende. „Op een goeden trekdag in den herfst, toen duizenden bij duizenden vogels van verschillende soorten zuidwaarts vlogen, zag ik van zuid naar noord een Zeppelin-luchtschip naderen. Het koerste midden door de trek-kende vogelscharen heen, zonder dat deze zich door den aanblik van het monster of door het lawaai der propellers lieten storen. Zij zetten hun reis voort en weken geen duimbreed van hun vliegrichting af”. ☼ De bewolking oefent wel invloed op de vlieghoogte uit. In een zwaren mist verscheen op 300 M. hoogte plotseling een duif bij een luchtballon. Ze zette zich op den rand der mand en bleef daar zitten, totdat bij de daling van den ballon de aarde zichtbaar werd. Een andermaal had men een veld-leuwerik in een ballon meegenomen. Op 3000 M. hoogte boven een dichte wolkenmassa werd het diertje losgelaten, dat voortdurend vlak bij den ballon bleef vliegen. Toen echter door een scheur in het wolkengordijn de grond zichtbaar werd, snelde de leuwerik onmiddellijk door de opening naar beneden. Dezelfde ervaring deed men later ook met andere vogelsoorten op. ☼ Ook de wind, vooral de kracht ervan, doet zijn werking op de hoogte van den trek duidelijk gelden. Bij sterken wind vliegt een vogel over het algemeen niet gaarne. Waait het nu op een trekdag tamelijk hard, dan zoekt hij de nabijheid der aarde op, omdat daar tengevolge der wrijving de kracht van den wind vermindert is. Gelijk men weet, bestaat er dikwijls reeds op geringe hoogte een aanzienlijk verschil in windkracht tusschen lagere en hogere luchtlagen, zoodat de vogels niet hoog behoeven te stijgen, om een voor hun trek gunstigen wind te vinden. ☼ De theorie der groote trekhoogte wordt volkomen onhoudbaar, wanneer men rekening houdt met de temperatuur en de luchtdrukking. Ter hoogte van 5000 M. heerscht een gemiddelde temperatuur van -20 gr. C. en een luchtdruk van 380 millimeter; bij 7000 M. is de eerste -33° C., de laatste 298 m.M. Dat is echter volgens Gätke voor trekvogels volstrekt niet hoog; immers, zij zouden wel op 10 tot 12000 M. trekken, een hoogte, waar bij een ongehoorde koude en een minimalen luchtdruk geen organisch leven meer mogelijk is. Een vogel als de ooievaar, die reeds in Augustus zijn herfstreis begint, zou dan zonder de minste schade den plotseligen overgang van zomerhitte beneden tot poolkoude boven moeten verdragen en eveneens de wijziging van één tot een vijfde of een zesde atmosfeer.

LES PORTRAITS D'ANTINOUE . . . EN DE OOGEN
LEKEN TE SCHOUWEN IN EEN ZALIGE VERTE

Er is echter in het vogelorganisme niets te vinden, dat op de mogelijkheid van zulk een dubbel leven wijst. ☼ Volgens een Fransch onderzoeker vertoonde een meeuw bij een luchtdruk van 348 m.M. en een torenvalk bij 278 m.M. ziekelijke verschijnselen. Toen de drukking tot beneden 188 m.M. was gedaald, bezweek de meeuw; terwijl de valk stierf bij een daling tot onder 178 m.M. Konijnen lieten de eerste teekens van zwakte zien bij 160 m.M. Honden stierven pas bij 100 m.M., enkele zelfs eerst bij minder dan 80 m.M. druk. Vogels bleken dus voor groote vermindering van druk gevoeliger dan zoogdieren. Bovendien heeft de weerstand van een dier tegen lagen druk te lijden onder gelijktijdige temperatuurverlaging. ☼ Tegen deze proefnemingen, die in een laboratorium werden verricht, heeft men aangevoerd, dat een vogel in de lucht onder gansch andere omstandigheden verkeert dan daar. Door het snelle vliegen zou vóór den vogel een oeverveelheid lucht samengeperst worden, die dan als reservoir zou dienen, waaruit het dier ook uit de verdunde lucht op groote hoogte genoeg zuurstof voor zijn leven zou kunnen putten.

Door den kegelvorm van het vogellijf en den spitsen snavel zal van zulk een samenpersing wel niet veel terecht komen. En al bestond die werkelijk, dan nog zou de vogel er weinig profijt van hebben, omdat de geweldige kou de ademhaling in verdunde lucht zeer bemoeielijkt. ☼ De bovengenoemde astronoom Spill berekende, dat een kraanvogel vloog ter hoogte van 7894 M., koekoeken op 7507 M., uilen op 4620 M., goudplevieren op 4249 M. Hoe wist hij dat zoo precies? Hij nam de trekkende vogels waar, terwijl hij ze door een kijker voorbij de schijf van de zon of van de maan zag vliegen. In de enkele seconden, waarin hij dit zag gebeuren, moest hij niet alleen de soort der vogels bepalen, maar ook hun schijnbare grootte schatten uit de hoekgrootte van lengte en vleugelspanning. Dat hierbij het gevaar voor het maken van fouten buitengewoon groot is en dat bij de geringste fout aan de geheele berekening geen waarde is toetekennen, moest Spill gereedelijk toegeven. Bovendien is de hoogte van 4620 M., waarop uilen zouden vliegen, met de werkelijkheid geheel in strijd. Deze roofvogels,

evenals de meeste andere, bewegen zich op korten afstand boven den grond, waar ze hun voedsel zoeken. ☼ Dat voedsel zoeken speelt ook een rol bij het bepalen der vlieghoogte, vooral voor de vogels, die met een half- of nog minder gevulde maag hun reis aanvangen. Voorzoover het zaadeters zijn, moeten ze meermalen op den grond afdalen, zoodat voor hen laag vliegen het voordeeligst is. Wat de insecteneters betreft, verkondigden de aanhangers van Gätke's hypothese, dat deze hun voedsel wel in de hoogte zouden vinden en bemachtigen. Nu is uit talrijke waarnemingen bij ballontochten gebleken, dat de normale grens, waartoe insecten stijgen, niet hooger ligt dan 30 tot 50 M., wat samenhangt met de groote gevoeligheid der insecten voor luchtdrukverschillen, terwijl ze ook als gevolg hunner geringe gezichtsscherpte spoedig alle oriënteringsmogelijkheid verliezen. Alleen door stijgende luchtstromingen worden deze diertjes naar een hoogte gevoerd, waarop ze zich uit vrijen wil nooit zouden bevinden. De grootste hoogte werd op deze manier bereikt door een koolwitje en door een kever uit het geslacht Elater; die hoogte bedroeg 550 M. ☼ Een onderzoeker, die blijkens voorafgegane keuring de gelukkige bezitter eener dubbele gezichtsscherpte was, wilde directe

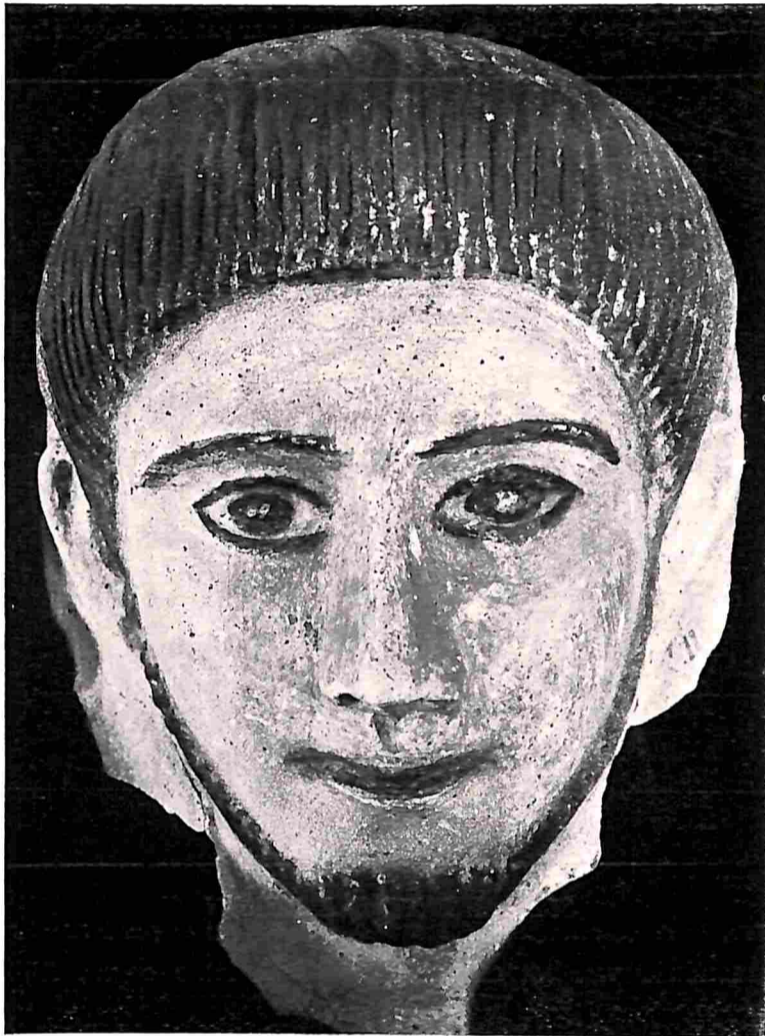
aanwijzingen erlangen, tot welke hoogte hij bepaalde vogels nog zou kunnen zien. Het waren sperwer, kraai, buizerd en lammergier. Door Gätke was in plaats van dezen gier een kraanvogel vermeld, die er in grootte ongeveer mee overeenkomt. Genoemde vogels, opgezet in vliegvorm, werden één voor één met een koord van 10 M. lengte opgehangen aan een ballon captif, zoodat men het dier vrij tegen den hemel zag zweven, zonder door het gezicht van den ballon gehinderd te worden. De meteorologische omstandigheden waren bij de proefneming zeer gunstig. Drie dingen werden nu telkens genoteerd: 1. de hoogte waarin het vliegbeeld nog duidelijk te herkennen was; 2. de hoogte, waarin de vogel alleen nog als een stip zichtbaar was; en 3. de hoogte, waarin het dier voor het ongewapende oog verdween. Voor den sperwer waren deze hoogten: 250 M. het vliegbeeld, 650 M. de stip, 850 M. het verdwijnen, het laatste volgens Gätke 3000 M.; voor de kraai in dezelfde volgorde: 300 M., 800 M., 1000 M., 3000 à 5000 M.; voor den buizerd: 600 M., de stip ontbreekt, 1500 M., 3600 M.; voor den gier (of den kraanvogel) 900 M., de stip ontbreekt, 2000 M., 5000 à 6000 M. Men ziet hieruit, dat de reusachtige cijfers van Gätke en zijn aanhangers niets anders dan fantastische schattingen weergeven. En men kan met straksvermelden onderzoeker en met prof. Thienemann veilig verklaren, dat de trek in de meeste gevallen beneden een hoogte van 100 M. geschiedt. Wanneer kraanvogels, wilde ganzen en ooievaars zóó hoog trekken, dat hun vliegbeeld nog te onderscheiden is, bedraagt hun hoogte toch niet meer dan 900 à 1000 M. En zijn deze vogels nog als een stip te zien, dan mag men niet hooger dan 1500 à 2000 M. ramen. De 10 à 12000 M. van Gätke is kortweg een sprookje. W.

„Les portraits d'Antinoué” in het Museum Guimet te Parijs

(PLACE D'ÉNA 6)

JAREN geleden had ik voor het eerst de portraits d'Antinoué gezien, en ze hadden een diepen indruk op me gemaakt, die nooit werd uitgewischt. Nu aanschouwde ik ze weer, en ik kwam meer dan ooit onder de betoovering van die gezichten, die oogen, en de fijnheid der handen. Ook hun mysterieuse herkomst maakt natuurlijk de bekoring van deze beeltenissen nog grooter. Ze zijn n.l. geschilderd op de omkleedsels der mummies, ze hebben duizenden jaren verborgen gelegen, ze zijn doortrokken van het vreemde wezen van den doode. . . . Want het geloof der Egyptenaren berustte hierop, dat de mensch verscheidene zielen heeft, behalve Ká, dat na den dood aan deze zielen telkens sluiers ontnomen worden, en zij daardoor telkens in een hogere phase komen. Het geloof van de oude Egyptenaren was een heel hoogstaande religie. Zij geloofden ook, dat na den dood de ziel zich zelf vonniste, en dat er een tweespraak ontstond tusschen de hogere en de lagere ziel, en de eerste de tweede verweet, niet geluisterd te hebben naar hare waarschuwingen. Ook komen overal op de Egyptische fresco's in de koningsgraven en ook elders, de zonnebooten voor, n.l. de boot waarop de ziel der overledene met de Goden in hun verschillende gedaanten, naar de overzijde werd gebracht. Dit doet denken aan Charon in de onderwereld, die ook met zijn boot de zielen overzet. — Zij aanbaden ook een soort van drieëenheid, die aanbidding komt in de Pyramiden tot uiting. Ook heeft men in deze koningsgraven ontdekt, door de prachtige

proporties en bijzondere afmetingen, dat de Egyptenaren een ongeloofelijke kennis der astronomie moeten bezeten hebben, waarvan gedeeltelijk de wetenschap is verloren gegaan. ☼ En zoo, toen ik hier omdoolde in dit geheel Oostersche museum, en aan dit grootsche, fijne volk der oudheid dacht, voelde ik een groote weemoed, dat dit alles zoo onherroepelijk voorbijging, en dat we de werkelijke ziel der Egyptenaren der oudheid slechts ten deele kennen. Maar wat wij ervan behielden is dan ook buitengewoon grootsch en van een hooge kunstexpressie. ☼ Er zijn hier van de opgravingen van Mr. Al Gajet uit 1904 en 1908 enkele jongmeisjes- en vrouwenportretten uit de graven bijeengebracht. Ze zijn levensgroot en door den tijd is de kleur bezonken, en als heel oude edelgesteenten doen hier en daar de tinten der gewaden aan. Een portret, van een jonge, mooie donkere vrouw, de lippen omgebogen als ging zij spreken, is bijzonder fascinerend. Ze heeft donkere, zachtmoedige oogen, van een groote diepte, donker-bruin. Het gezicht, ovaal, donker van tint, heeft iets bekoorlijks en aantrekkelijks in den vorm.

LES PORTRAITS D'ANTINOUE . . . DOODENMASKER

Het heeft een groote tragedie voor me, dit portret, omdat ik er maar al aan denken moet, dat deze vrouw zoo jong gestorven is, in haar volle schoonheid. Er is absoluut geen strijd in dit gezichtje, ik heb het gevoel, dat ze had afgerekend met alles, dat ze ondanks haar jeugd zich overgaf aan den dood met wijsheid. Haar handen zijn fijn en deemoedig; aan deze groote rust en overgave kunnen we merken, hoe diep de religie der Egyptenaren in hun ziel wortelde, en hoe dit hen sterkte voor het leven en voor den dood. . . . ☼ Er is nog een jonge meisjesportret, een pittig kopje met kroezelharen, donker, Oostersch. . . . Ook het portret van een jongen man met fijn Joodsch uiterlijk. . . . Sterk en groot staat hij daar, bloeiend, klaar tot nieuw leven. . . . En zoo is het toch ook eigenlijk, dood is niet dood, maar is werkelijk een opstanding, een bloeiender leven, een grooter mogelijkheid, zooals de Egyptenaren het zoo sterk in deze dooden-beeltenissen weergaven. Er zijn enkele kinderportretjes, ronde, lachende gezichtjes en kleine beringde handjes, die er zoo aandoenlijk plechtig uitzien, als zijn ze zelf

onder den indruk van hun plotselinge nieuwe waardigheid. . . . ☼ Onder de vitrines liggen mummies, maar ze zijn niet goed intact meer en daardoor over het geheel weezinwekkend en hun lach vind ik afstootend. Het doet me denken aan de verhalen van Edgar Poe, sommige van zijn duistere verbeeldingen komen me in de gedachte. Dan zijn er ook de dooden-maskers, waarvan ik hier twee foto's bijgeef, meer bestaan er niet, en geen enkele foto is er te krijgen van de portraits d'Antinoué, helaas! ☼ Die maskers zijn vaak van een groote schoonheid, van een heel bijzonder en intens leven, alsof daarin de ziel haar verblijf had genomen. Er is een vrouwenkopje, waar ik lang voor heb gestaan, en het heeft me diep ontroerd. . . . Want het was, alsof er een glanzende sfeer uit dat extatische vrouwenkopje opsteeg, het was haast tastbaar en zichtbaar. En de oogen leken te schouwen in een zalige verte. . . . Het is de dood, zonder eenige verschrikking, schoon en geweldig, zooals hij toch ook eigenlijk is. . . . ☼ Er zijn niet veel portretten hier bijeen, maar wat er is, is onvergetelijk. . . . En het geeft even een geweldige sensatie, als we uit deze zalen des doods en van mysterie, gaan naar de Chineesche en Japansche zalen. . . . Daar à l'clair, à l'licht, en symbolisch wordt de groote gouden kaké-

mono, een boom in vollen, overstelpenden bloei, sneeuw wit, weelderig, sterk de twijgen uitbreidend naar den heuvel, tegen een grootschen koesterenden zonnegloed!

MIEK JANSSEN

IN HET RIJK DER STILTE

IN HET DIEPST DER STILTEN

2) DOOR CHARLES G. D. ROBERTS

(Vervolg)

EEN groote, zwarte massa, die zich geruischloos als een schaduw tusschen de schaduwen bewoog, scheen de belichaming van den geest van het woud. De oude beer, die bemerkte had, dat sommige van de groote paddestoelen, die in het bosch groeiden, heel lekker smaakten, had de gewoonte aangenomen het doodsche, sombere woud op te zoeken in den tijd, als de zwammen welig opschoten. De eenzaamheid en de stilte pasten goed bij zijn sombere geëerdheid; en met al zijn schijnbare logheid was hij in zijn bewegingen zoo lenig als een kat. Zijn groote, met scherpe klauwen gewapende pooten leken met fluweel bekleed en als hij op zijn voorzichtige manier liep, knapte geen twijgje. Hij liep niet zoo zacht uit angst, want er was geen enkel dier in de wildernis, dat hij vreesde. Maar de drukende stilte paste bij zijn stemming; en bovendien wist hij niet een muis kon verrassen of een waterrot of een wezel, die wat afleiding kon brengen in zijn paddestoel-diët. Doch zoo een aangename verrassing overkwam hem slechts zelden in de leege eenzaamheid van het moeras. En zoo kwam het dat op een dag, toen hij beu was van de vette, smakeloze zwammen, zijn gedachten zich keerden naar het meer, op welks oevers hij wel eens doode visschen had gevonden. Hij herinnerde zich — en het water kwam hem daarbij in den mond — dat het hem zelfs al een paar keer gelukt was levende visch te vangen, vlak bij het strand, door aan den oever met eindeloos geduld op den loer te liggen en ze op het land te gooien door een bliksemsnelle zwaai van zijn poot. Dus liet hij de paddestoelen links liggen, zette koers naar het Zuiden en zocht zijn weg naar het meer. Hij kwam snel vooruit, soms zig-zag zijn weg zoekend tusschen de groene, knoestige wortels, de grijze stammen en de zwarte plassen. Maar hoe snel hij ook ging, zijn bewegingen lieten geen zichtbaar of hoorbaar spoor na. Een schaduw kon zich niet geruischloos bewogen hebben. Het scheen, alsof de eeuwenoude stilte eenvoudig het geluid van zijn groote pooten op het mos opving en voor altijd deed verdwijnen. Toen hij tenslotte door de boomen het heldere water zag glinsteren, bewoog hij zich nog voorzichtiger, zoo buitengewoon omzichtig was hij. En toen hij het einde van het cederbosch bereikt had, gleed hij ongezien tusschen een groepje roode wilgen in, die een gemakkelijke hinderlaag aanboden en keek oplettend rond om te zien wat er alzo langs het strand gebeurde. Langen tijd bleef hij daar ineengehurkt liggen, onbewegelijk als een steenen beeld, opdat voor het geval zijn komst bij ongeluk eenige bewoners der wildernis

verschrikt had, er genoeg tijd zou verlopen om alle achterdocht te doen verdwijnen.

III

In het middelste, diepste gedeelte van het meer was de stilte volkomen. Er was geen ruischen van stijve pennen om ze te doen uitkomen, als in de hoogere, wijde luchtlagen. Er was geen zwakke, vage vogeltoon om ze bij te vergelijken, als in de duisternis van het cederwoud. Daar beneden in den goudbruinen glans lag het fijne slib onbewogen op de steenen. Er was geen beweging, behalve het zachte, bijna onmerkbaar wuiven van gekleurde vinnen van de groote forel. In het ondiepe water langs de oevers van het meer was altijd een verward rumoer van zwakke geluiden. Het zachte deinen veroorzaakte een rhytmische, bijna onzichtbare beweging der kleine kiezelsteentjes, wat klonk als een scherp fluissteren; dit werd door het water naar de onderlagen gevoerd, terwijl men het in de lucht erboven heelemaal niet kon hooren. Maar niets daarvan bereikte de stille diepten waar de groote forel, somber en verzot op haar eenzaamheid langzaam haar roode kieuwen lag te openen en te sluiten. Door-

dat het water van het meer donker was — amberkleurig door de moerassen er om heen — waren de kleuren van de forel donker, krachtig en levendig. Haar vreemdsoortig geteekende rug was bijna zwart en toch schitterend, als sommige soorten sterk gepolijst staal. Haar buik was hel rose. Haar zijden hadden een purpertint, waarop de rijen fel roode vlekken bijna te helder uitkwamen. Haar vinnen waren zoo kleurig als de blaadjes van een roodwitte bloem. De forel keek omhoog met sta-

Foto Mr. J. C. Huyser

SCHAAP MET LAMMEREN

Foto, in den folowedstrijd door „Buiten“ uitgeschreven, met een premie bekroond

rende, lid-looze oogen. Zij had honger en zij begreep, dat ze voornamelijk uit die richting voedsel moest verwachten. Kleine visschen hadden, door het lot, dat hun soortgenooten had getroffen, geleerd de spookachtige stilte van de diepte van het midden-meer te vermijden; en de groote forel begon genoeg te krijgen van stroowormen en zulk kleingoed. De oppervlakte van het meer, zooals zij het zag, scheen een soort van half-doorzichtigen spiegel, vol weerkaatsingen, die niettemin den hemel er boven en de schaduwen van tal van loome insecten liet doorschijnen.

(Wordt vervolgd)

Ontvangen uitgaven

Verschenen is De Spreektaal (No. 14 uit den 2en bundel van „De Studiereis van Otto Oksward“) door Menno Jacob Homan, waaruit we dit taalfenomeen overnemen:

„Eloquar an sileam“
Macht kein 'schwere Wahl,
Want geen tong ligt er ooit lam
Entre Metz et Bäle.

„Ta óρατὰ καὶ τὰ μὴ“
Kleidertracht und Sprach,
Are here different and free
Bei bewaart men graag.
Ceux, qui parlent Alsacien,
Hann kaan langi Lyt.
Kortswij, kern frisch als een 'hen,
Do they like indeed.

De Schweizerische Verkeerszentrale publiceerde een brochure, waarin inlichtingen worden gegeven over de onderwijsinrichtingen in Zwitserland.